

Daniely 2009

aneb

*... větrům a rozebraným mostům
navzdory...*

Daniely 11. - 13.9.

Sraz je tentokrát v Benešově. To jsem zvědáv jak to zvládnem.

Tak ne, všechno je jinak. Ve čtvrtek přišlo několik, pár, troška, odřeknutí. Takže na výpravu jedu já se Šnekem. Tím se ovšem zásadně mění všechno. Včetně trasy. Jde o to, že by Šnek musel jet z Plzně a od Zbiroha by jel do Benešova stejnou cestou, jako potom z Benešova zpět na trasu. Tak to ne. Operativně sedím nad mapou a vymyslím cokoliv jiného. Také jsem limitován večerní kilometrází, protože Šnek na srazu bude mít za sebou kolem stovky. Důkladně, ale opravdu velmi důkladně jsem propátral okolí Benešova a došel k tomu, že Benešovsko tentokrát vypustíme. Co dál? Mám nápad. Pojedeme se podívat za velbloudama. A taky za Žanetou. Zavolám jim, objednáme nás a bude to. Nebylo. Na velbloudy nemám číslo a když jsem zavola Žanetu, řekla mi, že je s hrbáčema někde ve Znojmě. Tak to taky nevyšlo. Takže hledám dál. Asi nemá cenu zajíždět na západ, tam to Šnek dobře zná. Co by ale mohlo být pro Šneka zajímavé, je Labská stezka. A to od Brandýsa do Poděbrad. Sám se tam určitě nevydá. Je to pro něj poněkud z ruky. A jakmile mám aspoň takovýhle kousek trasy, jde zbytek sám. Telefonicky jsme si dohodli sraz v Praze a je vyřešeno.

Dig.

Přestože je čtvrtek večer už jsem chtěl být na cestě k Benešovu. Dneska jsem si chtěl dát tak 60 km směr Hořovice, někde se vyspat a v pátek v klidu dojet na sraz do Benešova. No jo, ale nedostal jsem jeden hloupej den dovolený. Takže teprve teď nakupuji v našem Pennymarketu a zítra to pojedou celý v kuse. V tom telefon od Diga: „Že prý kde jsem? Co dělám? A že zítra jedeme jen dva. A že asi nikam nepojedem, a že pojedem jinam.“ No jsem z toho celý zmatený a vyplašený jak šnek, kterého zavrou do klece, aby nikam neutek. Ani nevím, co vlastně si mám teď nakoupit na víkend. Zmateně bloudím po Pennymarketu a jsem celý rozladěný. Docela jsem se těšil na fajn lidičky, kolo a putování.

I když džípiesek, map a ani buzol tu nemají, tak se vymotávám z obchodáku s nějakým nákupem a jdu se domů balit. V tom znovu volá Dig, že zítra kolem šestý večer sraz v Praze na Vinohradech a že pojedem Labe. Na kole. Nikoli parníkem. Šnk.

V pátek v době srazu byl opravdu na místě. Sice poněkud uondán, ale byl.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	1575	0	0	24

Odjíždíme. Mám v plánu ujet 25 kilometrů do oblíbené hospody v Zápěch, tam se najíst, popojet k Labi a tam to zapíchnout. Cesta bude po rovince, akorát je tam pár nepodstatných vyhoupů. Tedy by to Šnek měl zvládnout. Ó jaká mýlka. Teprve cestou z něj vylezlo, že od výpravy "Prázdninová" na kole nesešel a teď vypálil stovku z voleje. Navíc jedl naposledy někdy ve dvě odpoledne. Je šest.

Jak tak jedeme cestičkami ven z Prahy postavily se nám do cesty další překážky. Předně ucaná Českobrodská. Nějak to nechápu. Tohle tady nepamatuju. A tak místo abychom tuď letěli dolů 50kou, jedeme sotva dvacet a kličkujeme mezi autama. Dole jsme odbočili, dojeli na panelovku a kilometr a půl dohrkotali k železničnímu podjezdu. Za ním najedeme k zahrádkám, sjedeme k rybníkům, vyhoupneme se do Satalic a za pár kilometrů jsme pohodlně venku z Prahy.

Tak ne. Všechno je zase jinak. Železniční podjezd je v rekonstrukci a na druhou stranu kolejí se nedá dostat.

Takže to musíme objet. Nevadilo by to, kdybychom nemuseli nastoupat 50 výškových metrů na 200 metrech do dálky. Mně se to povedlo vyjet, i když jsem několikrát měl namále - zvedala se mi před' ze silnice, Šnekovi ne. Nedívám se.

Pak jsme se mezi domkama promotali až k nádraží Praha - Kyje a zase špatně. Kolem rybníka se nedá trať podjet. Rybník je vypuštěn, všechno je tu rozryté a mezi mostními oblouky jsou hromady čehosi. Nedá se tam projet. Nejde použít ani nádražní podchod. Teprve jej budují a prostor kudy se má chodit nyní obývají dřevěné podpěry šalování. A jsou teda zatraceně hustě. Prostě neprojedem. Takže pokračujeme k hlavní. K té hlavní, které se snažím vyhnout. Najeli jsme na ní a konečně po nadjezdu zdolali ty blbý koleje. Hned jak to šlo jsme opustili silnici a kus do kopce jeli po chodníku. Na přechodu jsme se vrátili na silnici, použili nadjezd nad dalšími kolejemi a čtyřproudovkou co vede k Černému mostu a ocitli se v oáze klidu. Pravda, pár aut tu je, ale je to skousnutelné. Pak jsme celkem hladce dojeli do Satalic.

A je to tu, Šnek už opravdu nemůže. Leč vím tu o hospodě, kde by se mohl částečně zprovoznit a pak bychom mohli dojet do místa noclehu. Zaparkovali jsme, usadili se v lokále a po dvou pivech, klobáse a toastech a hodině odpočinku se vydali v dál.

Bohužel ne do zapadajícího slunce, jak by se na hrdiny slušelo, ale do úplně tmy.

Dig.

Opravdu toho mám docela dost. Cesta z Plzně proběhla spolu s obědem ve Zdicích na výtečnou. Pokud tedy nepočítám „nepodstatné vyhoupy“ ☺ a protivitr. Průjezd přeplněné Prahy v úseku Zličín, Motol, Vinohrady už na svém bicyklu zvládám bravurně jak drzý pražský taxikář. Za pět šest zvoním na Diga. Jsem docela unaven a na tachometru se na mě směje číslo 94 km. Přesto hned jedeme někam za Prahu. Od této chvíle nevím, kde jsem? Kam jedu? Ale poznávám v sousedním bloku žižkovský vysílač. Ten jsem viděl jednou na fotce, v televizi a dokonce i na internetu. Teď teda jedem přímo okolo, neznámo kam? Je vidět, že Dig je odpočatý a plný elánu vypadnout z Prahy. Nu, ale občas na mě počká. Když se mu třeba postaví do cesty rozkopaný a zavřený železniční podjezd... ☺ Šnk.

Jelo se kupodivu docela dobře. Proč kupodivu? No, ono trochu fouká. A jak tak bývá zvykem, ze směru kam zrovna jak na potvoru jedeme.

Je tma, provoz ustal. Každé auto je vidět z velké dálky. Projeli jsme Radonice, pak obec kuřáků - Dehtáry, dále Svěmyslice a přijeli do obce Zápy. Tady jsem Šnekovi ukázal hospodu, kde jsme původně měli večeřet. Byla otevřená vrata do dvora. Šnek tam nakouknul, uznale pokýval hlavou, pronesl něco jakože dost dobrý a jeli jsme dál. Vyjeli jsme z vesnice a několik kilometrů za ní sjeli ze silnice a zajeli do vegetace.

Je tma, krátce po deváté. Postavili jsme doupě a zalezli. Je teplo, oba jsme unavení, tak dobrou...

Dig.

Āni nevaříme čaj, Rum dáváme naostro ve formě frtana, ještě chvilku kecáme o životě a pak už v klidu usínáme...

Šnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Zápy	38,5	1600	25,1	154	19 - 13

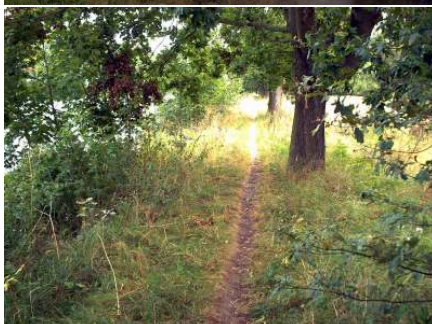
Ráno 12.9. sobota

Probudily mě Šnekovy hodinky. Pípají každou hodinu. Teď odpíply asi pátou. Je ještě tma. A teď odpíply jistě šestou. Rozednívá se. A teď je určitě sedm. Teda pípaj nějak často. A teď je osm. Ležím si, přemýšlím o běhu světa a o tom, jak je možné, že jsem na

výpravě jen se Šnekem...

Chtělo by to vstávat. Je půl desáté. Snídáme, balíme, odjíždíme.

Jede se dobře. Je pod mrakem, teplo akorát, jenom mě rozčiluje protivítr. O další cestě netřeba nic zvláštního psát. Jedeme podél Labe. Jako pokaždé se mi tu líbí. Jedeme po terénní straně řeky. Jsou tu přehršle rybářů, kteří překážejí někdy více, někdy méně. Všechno je úžasné, jede to báječně.

A jak to tak bývá, všeho do času. U jednoho z jezů postavili novou krásnou zelenou bránu. Jejím uzavřením zcela přehradili cestu a tím i stezku. Vypadá to, že na téhle výpravě nic nepůjde normálně. Našli jsme cestičku po poli a zmíněnou překážku objeli. Také z druhé strany je nová brána. Lak na ní jen září. Parchanti!

Jedeme dál. Zase se jede dobře. Po pár kilometrech jsme přejeli most a pokračovali po "asfaltové" části stezky.

Zastavili jsme v hospůdce na jedno... dobře, dvě. Byla výborná.

Až do Nymburka se vlasně nic neděje. Jedeme, kecáme a za pár okamžiků zastavujeme před Nymburkem.

Ono se stalo to, že po mnoha letech mě úplně normálně bolely nohy. A že je to fakt nepříjemný. A co víc, znemožňuje to jízdu. Docela mě to překvapuje. Nasypal jsem do sebe Florenty a jedeme dál.

Po stezce u řeky jsme projeli město a pohodově, no, pohodově, prostě pokračovali na Poděbrady. Teda je to hnusný, když jednoho bolely nohy. Zbývajících 9 kilometrů jsme dojeli v pohodě.
Dig.

Tak to byl asi nejkrásnější úsek tohoto víkendu. Asfaltová cyklostezka po rovině plná krásných děvčat toužících po pohybu. Ať už na inlajnech či na kole. Přemýšlím o tom, proč mám pocit, že děvčata radši jezdí na inlajnových bruslích a ne na kole? Mě to přijde teda dost nebezpečný. Brzdy to nemá, řídítka to nemá a o přehazovačce ani radši nemluví. Cyklista si vezme helmu, zářící dres a může jet. Ale ty děvčata, než se nasoukají do těch všech chráničů, tak cyklista je dávno fuč. Ani nechci přemýšlet o dalších zásadních rozdílech, které mohou nastat v okamžiku, kdy si inlajnistka a cyklista dá v hospůdce několik pivíček...☺

Šnk.

Cestou jsem jednu bruslařku málem přejel a druhé způsobil zástavu srdce. Jen jsem si tak ťuknul o malou síreňu a ona málem proletěla stratosférou... Dojeli jsme na kraj Poděbrad a zatočili do hospody. Bude oběděd.

A byl. Porce přes celý talíř (průměr 40 cm), pivo výborný, odpočinek na plný výkon.

Po obědě jedeme. Opouštíme Poděbrady a jedeme dobýt hrad Sion. Je sice kapku z ruky ale není to tak hrozné. První bod je vesnice Koleč. Je zajímavá tím, že leží uvnitř zkušebního železničního oválu. Na něm se testuje všechno co má jezdit po kolejích. A máme štěstí. Když jsme přejížděli nadjezd, jela pod ním souprava. Něco jako paníák. Tahle je fialová a má hodně šikmý čumák. Skoro ji není slyšet a pěkně upaluje. Viděli jsme ji ještě jednou, když jsme ovál opouštěli.
Dig.

Musím uznat, že i tato akce připravovaná na poslední chvíli je od Diga připravena do nejmenších detailů. Zrovna, když přejíždíme první nadjezd zkušebního okruhu, tak tu jede, jistě těžce zkoušená, fialová souprava kosmických rozměrů a tvarů. Dig to ale umí pěkně všechno domluvit a připravit, že? Pořád je na co koukat, co dělat a člověk se tím pádem vůbec nestačí nudit. Ale abych jen nechválil, tak musím udělat aspoň nějakou malou výtku. Mohl všechny účastníky zájezdu včas upozornit, abych si včas nažhavlil fotografický aparát. ☺

Šnk.

Jede se pěkně. Je teplo, svítí slunce, krajina se začíná vlnit. A kromě toho, že mě zase bolely nohy se neděje nic mimořádného.

Po nějaké době jsme dojeli do vesnice Křechoř. Jezdím do blízkého okolí již hodně dlouho. Mám tím na mysli opěrný bod v Lošanech. Ale netušil jsem, že tudy kráčely dějiny. Mají zde památník bitvy u Křechoře která tu měla proběhnout v roce 1757.

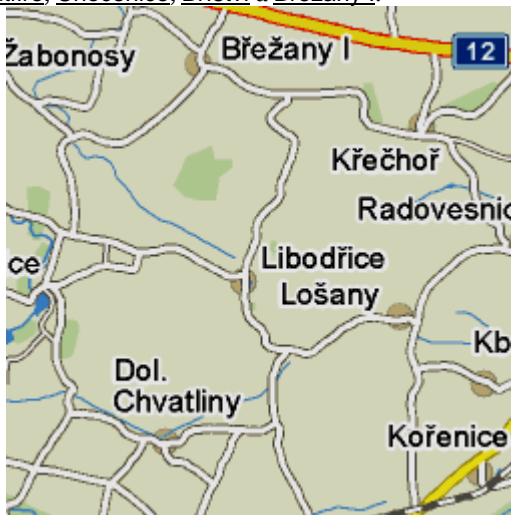

Dne 18. června 1757 se u Kolína odehrála jedna z nejvýznamnějších bitev evropských dějin z politicko-vojenského hlediska. Po politické stránce to byl první a rozhodující úder expanzivním snahám *Fridricha II. Pruského*, který měl obležením Prahy na dosah vítězství v později tzv. sedmileté válce, během níž chtěl k Prusku připojit hospodářsky silné české země. Po vojenské stránce je bitva u Kolína jako jedna z klasických ukázek lineární taktiky zařazena mezi nejznámější akce evropských vojenských dějin.

Pruský král *Fridrich II.* se rozhodl k další válce proti uherské císařovně *Marii Terezii*, přestože zahraničně-politická situace nebyla zrovna příznivá, která nakonec trvala sedm let od roku 1756 do roku 1763 (proto se nazývá „sedmiletá“). Když na podzim roku 1756 překročil české hranice, dvakrát se úspěšně střetl s habsburskou armádou – 1. října 1756 u Lovosic a 6. května 1757 u Štěrbohol. Po druhém vítězství Prusové rychle oblehli Prahu. Jelikož situace začala být velmi vážná, zaslala císařovna *Marie Terezie* spěšný dopis polnímu maršálkovi *Leopoldu Josefovi Daunovi*, kterého zastihl 9. června 1757 u Golčova Jeníkova. V dopise ho zapřísahala k rozhodné akci proti pruskému vojsku, zbavila ho odpovědnosti za případný neúspěch a naopak mu slíbila velkou odměnu za zdar operace. Za těchto podmínek polní maršálek *Daun* úkol přijal a vydal se na postup ke Kolínu. Ve dnech 16. – 21. června 1757 rozbalil svůj stan v Krychnově, kde očekával další vývoj situace.

Král *Fridrich II.* zřejmě vycítil nebezpečí. Proto již 12. června 1757 ukončil obléhání Prahy, vydal se na pochod, u Kouřimi se 15. června spojil s další částí svého vojska a provedl složité manévrování. Jeho výsledkem bylo, že kolem 10:00 hodin dopoledne dne 18. června 1757 stanula proti sobě obě vojska v postavení kolem císařské silnice Praha – Kolín. Král *Fridrich II.* zjišťoval situaci z oken zájezdního hostince Zlaté slunce, odkud zjistil výhodnost postavení *Daunova* vojska. Aby si mohl připravit strategii, a nechal oddechnout vojáky po pochodu, vyhlásil toho dne i z důvodu velkého vedra odpočinek do 13:00 hodin.

Vlastní bitva se rozpoutala ve 13:30 hodin, kdy ji zahájila palba habsburského dělostřelectva. Odehrála se v prostoru mezi obcemi Vítězov (tehdy Kly), Křechoř, Kutlíře, Chocenice, Bříství a Břežany I.

Kolem 16:00 hodin byla situace kritická pro habsburskou armádu, kdy přešli Prusové do mohutného protiútoků a vytvořili hluboký klín v protivníkově postavení.

Kolem 19:30 hod. se situace obrátila díky známému útoku dragounů z pluku prince *de Ligne*, kterým se pro jejich mládí přezdívalo „holobrádci“. Bitevní vřava skončila ve 20:30 hodin ústupem *Fridricha II.* na Nymburk.

Po prohrané bitvě u Kolína byl *Fridrich II. Pruský* nucen vzdát se svých vytoužených cílů na připojení českých zemí k Prusku a Čechy opustit. Od té doby pak následovala řada jeho porážek, která vyvrcholila obsazením Berlína ruskými vojsky.

V nedaleké obci Lošany byl zřízen provizorní lazaret, kde bylo po bitvě ošetřeno mnoho zraněných rakouských vojáků a přibližně 2000 jich tam bylo pohřbeno v hromadných hrobech.

Přehledy

1. síla armád

Habsburská armáda – velitelem byl polní maršál, hrabě Leopold Josef Daun, pěchota 35 000, jízda 19 000, 145 děl.

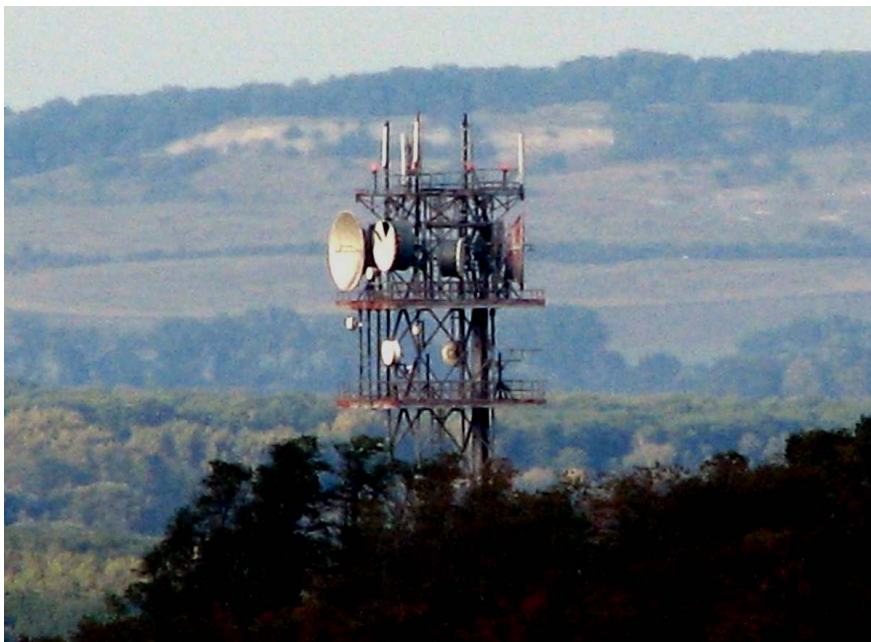
Pruská armáda – velitelem byl pruský král Fridrich II., pěchota 20 000, jízda 14 000, 92 děl.

2. ztráty armád

Habsburská armáda – 9 000 mužů z toho 359 důstojníků.

Pruská armáda – 13 000 mužů, z toho 396 důstojníků, zabaveno 45 děl a zajato přes 1 000 vojáků.

Zajímavé.

A tohle je památník čeho?

A jedeme dál. No, jedeme, Šnek jede. Já se ploužím a sebemenší kopečky jdu pěšky. Nepomáhají ani předimenzované převody. To je bída!

Projeli jsme Lošany a já v kostce Šnekovi povyprávěl jak to tu bylo s tím opěrným bodem. Dobře se pobavil a tím nám uběho docela dost kilometrů. A jsme v Suchdole. Mají tu hospodu U lípy a chtělo by to večeri. A máme štěstí. Zrovna tu probíhá akce. Pivo jen za 15 Kč, a k tomu na dvorku točej kýtu na rožni. Neomezená porce za 50 Kč. A jak by to tak chtělo večeri, neváhali jsme.

Dig.

Zas mám jednu velkou radost z toho, že nejsem vegetarián a abstinent.

Šnk.

Pivo nebyl problém. Ale ta kýta. Nechali jsme si odřezat na jeden talíř ne moc velkou hromádku a z mnoha dostupných příloh si dali tečkovanou hořčici. A ten problém? Nedokázali jsme to sníst. A tak jsme tam seděli, popíjeli pivo, kecali, poslouchali "perly" od vedlejších stolů a po malých kouskách s velkými intervaly uzobávali.

Po deváté byl talíř prázdný, my málem neschopni jízdy a tak pojedem. Ještě maličkost, nevíme kudy odtud. Máme sice mapu, v ní každou cestičku, ale nevešly se tam názvy vesnic. A když něco nevím, tak se zeptám. A koho v hospodě? Přeci štamgastů.

No, to jsme si naběhli. Sedělo jich kolem stolu osm a každý nás posílal jinudy a jeden dokonce razil heslo, že si máme dát ještě několik piv a pak přespat v místní zastávce.

Dig.

Jo, ten mně byl sympatický...☺

Šnk.

Nakonec jsme si vybrali cestu přes Kutnou Horu. Někde na jejím okraji má být cedule, která nás navede. Tak jo. Mějte se tu, my jedeme.

Venku je tma a teplo už má asi taky padla, takže se oblékáme a vyrážíme do tmy. Valnou část cesty hledáme nocleh. Ston dáme až zítra. A těsně za vjezdovou cedulí máme. Zajeli jsme doprava dolů a loupli to na kraj pole. Je pěkně, stavět nebudeme. Jenom kola ukurtujem. Uf, to byl den... Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Kutná Hora	43	1685	85	15,7	22 - 12

Ráno 13.9. neděle

Vzbudil nás před osmou kretén letící na motorovém rogale. Dělá neskutečnej rambajs a letí pomalu. Letět ještě trochu pomaleji, tak couvá! Dig.

Už nikdy v životě si určitě nedám do svého mobilu vyzváněcí budící zvuk pomalu letícího rogala... ☺ Šnk.

Je pěkně, tak vstanem a pojedem. Snídaně proběhla v klidu, balíme a odjezd. Vyškrábali jsme se na silnici a pustili se dolů směrem do centra K. H.

A opravdu, všichni štamgasiti nezklamali. U benzínky je opravdu cedule jak prase a na ní směr našeho dalšího postupu. Projeli jsme kolem Sv. Barbory, sletěli kopec a vyškrábali se na protější. Nějak mi to dneska nejede. Velmi dobře vím o svých stehnech a kolo jede nějak divně. Ale to už od včera.

Dojeli jsme na kopec a rozhlédli se. Vidíme do místa, kde jsme spali. Pěkně.

A jedeme dál. Je pod mrakem, fouká protivítr, nejede to, tedy je všechno v pořádku. Projíždíme jednu vesnici za druhou a zvolna se přibližujeme ke všichniššímu cíli - hradu Zion. V Malešově jsme provedli topografické upřesnění dalšího postupu. Kromě jiného tu na rozcestníku píšou, že ještě 6 km po modré turistické. Opět se přesvědčujeme že štamgasti měli pravdu. Včera jsme neměli šanci na hrad dojet.

Postup je pomalý a namáhavý. V další vesnici je turistický rozcestník a píšou tu, že ještě 1,5 kilometru po modré. Ta vedla mezi domky, pak ztratila asfaltový povrch, změnila se v pěšinu a v remízku skončilo značení. Trochu jsme si zajeli. Zato však přes pole a na konec všech cestiček. Na nocleh by to tu bylo naprosto skvělé. Bohužel vzhledem k současné situaci úplně na prd. Vrátili jsme se k poslední značce a hledali a logicky i nelogicky odvozovali kudy dál. Našli jsme. Cestička vyšlapaná v poli, od vstupu do lesa vzdálená přibližně 200 metrů, samozřejmě syčkým terénem a do kopce. V lese se pak jelo pomalu a docela přtjmně. A skutečně nás značka dovedla až na hrad.

Hrad Zion si postavil jako soukromou rezidenci známý husitský hejtman Jan Roháč z Dubé. Stalo se tak patrně někdy v letech 1426 – 1427. Po porážce radikálního táborského a sirotčího křídla u Lipan roku 1434 zůstal Jan Roháč v otevřené opozici vůči císaři Zikmundovi. Ten nemohl takový postoj husitského hejtmana snést a proto nechal Roháčův hrad Zion roku 1437 oblehnout. Historie praví, že vojsko, vedené známým velitelem Hyncem Ptáčkem z Pirkštejna, hrad usilovně čtyři měsíce obléhalo, avšak bez úspěchu. Teprve poté, co mu přišlo na pomoc uherské vojsko pod vedením Michala Országha, se podařilo pevnost po třech dnech prudkých bojů za pomoci podkopů dobyt. Mnoho obránců bylo pobito a 58 v čele s Janem Roháčem deportováno do Prahy a popraveno. Císař Zikmund prezentoval pád Sionu jako svůj velký vojenský úspěch. Tento mýtus přetrval v českém národě až do druhé poloviny 20. století. Tehdy archeologický průzkum Evy Jánské přinutil názor na průběh událostí korigovat. Předně, průzkum odkryl zbytky malého hradu, který neměl charakter pevnosti, ba ani vlastní vodní zdroj. Většinu nalezených předmětů netvořila militária, ale předměty denní potřeby. Stopy podkopání nebyly odhaleny a nalezený vojenský materiál odpovídá sotva několikadenním bojům. Věc se stává mnohem jasnější, uvědomíme-li si, že Jan Roháč byl strýcem velitele obláhatelů Hynce Ptáčka. Obláhatelé tak zřejmě před Sionem zmíněné čtyři měsíce spíše jen vyčkávali a ke skutečnému boji došlo až po příchodu Uhrů. Ptáček jistě nechtěl riskovat přímou rozrůzku s císařem a měl pochopitelně důvody vylíčit „obtížnost“ bojů. Hrad byl pak bez větších problémů dobyt; sám fakt, že Jan Roháč s větší částí posádky byli při zahájení útoku zastížení při obědě, svědčí o tom, že vážnější akce ani nebyla z jejich strany očekávána. Bylo by však hlubokým nedorozuměním si myslet, že bylo našim úmyslem znevážit prostřednictvím tohoto textu památku Jana Roháče či snížit velikost gesta, které osamocen v tak obtížné situaci učinil. Skutečným cílem bylo věrněji popsat realitu posledního boje slavného husitského hejtmana; zlaté jádro příběhu zůstává.

Šnekovi se tu líbí, já konstatuji řadu změn. A tady, před hradbami jsme měli spát. Tak příště.

Prohlídka hradu byla rychlá. Nezdržoval nás žádný průvodce, ale zase na druhou stranu nám nikdo nic o zdejší památce neřekl. A co víc zmizely bronzové tabule. Pěkně, jedeme dál.

Po červené jsme se dostali na silnici, nabrali směr a ploužíme se. Fakt to

katastrofálně nejede. Mám pocit, že kolo brzdí, nebo nějak jinak nechce jet. Ze zoufalství jsem provedl hlavní kontrolu. Podle očekávání jsem nic nenašel. Ale světe div se, od té doby se kolo rozjelo. Mně se jede podstatně lépe, Šnek je na tom pořád stejně. Dig.

Jsem opět vyřazen. Tento víkend už podruhé. Jedem v protivětru, občas táhnu náš dvouhlavý peloton a vůbec to nechce jet do těch kopců. Jedu sotva 18 – 22 km/h ☺
Šnk.

Svítlí slunce, fouká proti, jedeme převážně do kopců, vše je jak má být. Po mnoha kilometrech jsme zajeli do Uhlířských Janovic. Je poledne a to je jedinečná příležitost se naobědvat.

Tento akt dobré vůle proběhl v restauraci U myslivce. Seděli jsme, poslouchali hovory místních, dobře se bavili, poobědvali, napili se a zase pojedem. Akorát došlo k malé změně. Dál pojedeme podél Sázavy. Šnek se vyloženě těší... Dig.

Po teplém obědě na mě padlo spaní či spíše celkový útlum mých tělesných pochodů. Ještě že za nějakých 10 km v protivětru prý pojedem chvíli z kopce dolů k Sázavě a pak to prý poleťtí, jak Boeing nad oceánem, tím krásným sázavským údolím. Už se těším. Šnk.

Oпустili jsme Janovice a pokračovali v cestě západním směrem. Je to tu rovné, přehledné a kromě protivětru si není na co ztěžovat. Po pár kilometrech jsme se ocitli na hraně kopce. Ano, zdá se to být v nepořádku, ale opravdu jej pojedeme dolů. Já vím, co je před námi... vlastně pod námi. Je to takový ten padák do Sázavy n. S. Jak se jede z kopce asi není třeba popisovat. Prostě to jede samo. V Sázavě jsme odbočili na silnici vedoucí podle řeky a užívali si rovinku a klid. Protivětr je podstatně menší, auta tu nejezdějí, svítí slunce, vedle plyne řeka, nádhera. Tuto idylku jsme si nechali přerušit až návštěvou lokálu Na Marjánce. Pro mě tradiční.

Lehce odpočíváme, jedno lehounké pivínko a pokračujeme v cestě. Zase je jízda pohodová. A to až do Stříbrné Skalice. Jde sice jen o 200 nepřijemných metrů, ale je to vražedné. Ano, jde o ten 15ti procentní vyhoup. Vyjel jsem ho. Ale mám od pasu dolů pocit, že mě vtahuje drtička. Nějak mě ty nohy, přesněji stehna, fakt bolejí. Příště to chce nevynechat Expedici...

Pak se zase jelo dobře. Projížděli jsme krásným zalesněným údolím, kde teče potok a na něm je několik rybníků, mezi stromy prosvítá slunce, je teplo, kolem zeleno s nádechem do podzimního žluta... Akorát už zase nějak nemám sílu jet.

Zastavili jsme na můstku přes potok a trochu odpočívali. A jedli. Jak jinak, že? Ne moc, jen Tatranky a jiné drobnosti, ale oba to potřebujeme.

Teda nasednout znovu na kolo je dost dřina. Ale jedeme. Stejně to okolo vypadá až do Jevan. Tam se silnice malinko zhoupala a pak táhlým mírným stoupáním pokračuje až na Vyžlovku. Fuj tajbl. Nejde jinak, než nezastavit v hotelu Praha na jedno vyrovnávací.

Odpočinek více než potřebujeme. Teda takhle katastrofálně mě nohy nebolely ani nepamatuju. To i tenkrát na Otevírání cest, když jela poprvé Janka, a já přenáherně odpadl, mě nohy nebolely. Tam jsem prostě a jednoduše neměl sílu. Tady tohle je pěkně hnusný!

Pivo je dopito, jedeme, ještě jedno stoupání, pak přejezd hlavní a jízda dolů. Zase to není kdoví jaký padák, ale jede to samo. Jako návratovou, jsem zvolil Doubek, Babice, Babičky, Královice. Zejména proto, že až na pár drobných vlnek jedeme převážně dolů. Za Královicemi jsme slavnostně přejeli hranice Prahy. Už jsme takřka doma. Ještě skoro 20 kilometrů a hotovo. No, opravuji, hotoví jsme už teď, ale bude konec výpravy. Háječek, Dubeček, zastávka na jedno doplňovací.

Stalo se něco, co v dějinách asi nemá obdoby. Šnek se vzdal piva! Argumentoval ztrátou času a dojezdem za tmy.

Dig.

Říká já myslím, že chceš být včas doma a že třeba popijem nějaké to pivíčko až po úspěšném finiši v Praze na Vinohradech. Přistě se upejpat nebudu! ☺

Šnk.

Tak jo. Jenom to má maličkou chybičku. Já už vůbec nemůžu šlapat. Klika je, že je to tu z kopce. A tak jsme dojeli až k sámošce. A v ní měli Salko. Zabýval jsem se jím asi 4 minuty. Víím, že než zabere, budou to další nejméně 4 minuty, ale věřím tomu, že příval energie něco provede s těma mýma stehnama.

Jedeme. Dubeč, Štěrboholy. Prostě návratovka přes Nedokončenou a pak nahoru k Průmyslové. Tam jsem Šnekovi předvedl můj oblíbený dopravní přestupek a jeli jsme kus po chodníku.

Dig.

V protisměru podotýkám... ☺

Šnk.

Začalo se stmívat. Přejeli jsme Průmyslovou a okolo Malešické teplárny, kličkou kolem paneláků přijeli k Limuzské. I ta se tentokrát dala v klidu přejet a nám zbývala jen velehorská prémie z Malešic na Žižkov. Pravda, Salko asi fakt zabralo a jede se mi podstatně lépe, ale Šnek vypadá, že se mu každým okamžikem ulita zakrouží na opačnou stranu.

Dig.

Říká, jsou chvíle v mém cyklistickém životě, kdy kopce nemám rád. Nejčastěji, když je jedu nahoru...

Né, teď vážně: ten pivní deficit tam asi někde tady opravdu ke konci dne vzniknul. Přeci jen 105 km v kopcích a v protivětru se projeví. V předchozích dvou dnech mých 220km dalo taky docela zabrat. Jsem vyřazen, už poněkolkáté. Jsem unaven. Ale šťastně unaven. To jsou ty chvíle, kdy ze samé únavy, se tomu všemu začínáte jen smát. To se vám prý do kostí vyplavujou nějaký ty endorfini nebo co? Šnk.

Jsmo nahoře. A teď doůl a po rovině. Už cítím blízkost domovského depa a i kdybych měl Šneka táhnout, tak už to dojedem. Bez větších komplikací jsme zdolali i ulici Jana Želivského a podél novostaveb zajeli do parku Na parukářce. A protože je to tu zase dolů, jsme z něj hned venku. A je tu úplný závěr. Olšanské náměstí, Ondříčkova směrem nahoru a Polská. Jsme tu. Je 19:50, tma, teplo a strašně mě bolely nohy. Ještě vyrvat kola do druhého patra, pak proběhnout sprchou a umřít...

A co závěrem?

To, že na každé výpravě jsou nějaké neplánované nesrovnalosti je v pořádku. Ale co se nám na téhle všechno stavělo do cesty, to jsem už dlouho nezažil. A poučení? Nikdy, ale opravdu nikdy už nevynechám Expedici. Ono to putování a spaní všude možně sice dá zabrat, ale na druhou stranu to velice posílá... A to nemluvím o odpočinku duševním...

Dig.

Říši bych to ani nemusel komentovat, ale taky to tak letos cítím. Letos jsem se nikde dva, tři, měsíce na kole netoulal. Jsem z toho celý nervózní a možná i chvílkama nepříjemný na své okolí. Kdo nikdy nezažil, nepochopil říši kdyby sebevic chtěl. To se prostě musí zažít. Kolo, fyzická únava a cestování je droga. Legální droga (zatím... Dig.). Šnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	51,5	1786	100,5	15,7	21 - 17

Celková technická data:

Dva, kteří si to nedají vzít...: Šnek a Dig.

Účast

Oficiálně přiznaná kilometráž

211 km

Příště

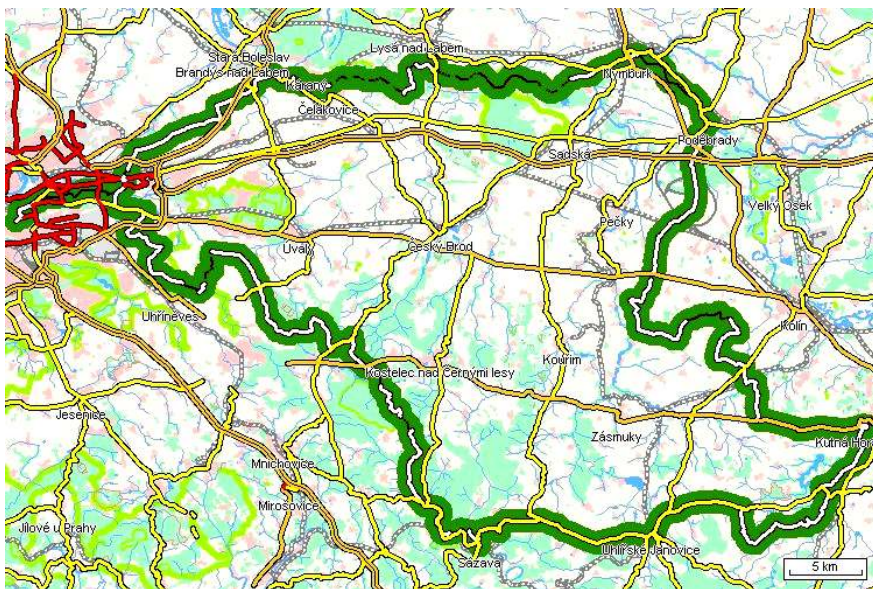
Burčáková

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Suchdol	Nechyba (u Sázavy)
Satalice	Miskovice	Sázava n. S.
Dehtáry	<u>Kutná Hora</u>	Na Marjance
<u>Zápy</u>	Malešov	Stříbrná Skalice
Kostomlátky	Maxovna	Vyžlovka
Nymburk	Sion	Babice
Poděbrady	Nepoměřice	Královice
Sokoleč	Košice	Praha Dubeč
Křečhoř	Uhlířské Janovice	Malešice
Lošany	Staňkovice	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Dig (Dig), Šnek (Šnk), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Náhled na trasu

Profil trasy

© Hell's Tour_{club} 2009
Dig & Šnk.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.cz